

Waanzinnig!

Chicago, september 2010. Ik had nooit gedacht dat ik nog eens in een tv-studio aan de andere kant van de Atlantische Oceaan zou belanden. En ik had al helemaal nooit gedacht dat de machtigste mediavrouw van de wereld, Oprah Winfrey, me zou uitnodigen voor een optreden in het laatste seizoen van het bekendste praatprogramma van de wereld, maar daar ben ik dan. Nauwelijks in staat mijn zenuwen te bedwingen ga ik tegenover Oprah zitten. Het meest bekeken programma van Amerika wordt opgenomen en ik ben de hoofdgast van deze aflevering. Zodra Oprah gaat zitten, verdwijnen mijn remmingen.

Oprahs studiopubliek is hier voor haar gekomen. Ik maak mezelf niet wijs dat ik de trekpleister ben. De honderden gasten in de volle zaal hebben hun plaats een jaar geleden gereserveerd, maanden voordat ik zelfs maar was uitgenodigd. Die mensen houden van Oprah omdat zij de vragen stelt die de normale Amerikaanse man en vrouw ook zouden willen stellen. Ik zie haar naar voren leunen, haar gedachten ordenen en zich opmaken om de hamvraag te stellen.

‘Weet je nog wat je als kind is overkomen?’

Driehonderd mensen zwijgen van het ene moment op het andere. Ze houden hun adem in. Dan is het stil en wachten ze reikhalzend op mijn antwoord.

‘Gedeeltelijk,’ antwoord ik. ‘Van misbruik herinner ik me niets.’

Er klinkt geroezemoes in die grote hangar van een zaal. Oprah lijkt even van haar stuk gebracht. Als je goed kijkt, zie je haar bijna denken: wat krijgen we nou? Ze hadden gezegd dat die vrouw seksueel misbruikt was! Ik stel me voor dat een groepje redactieleden achter het podium in paniek raakt.

Oprah houdt zich goed en dan, professioneel als ze is, formuleert ze haar vraag anders.

Mijn antwoord blijft hetzelfde. 'Niemand heeft iets met me gedaan.' Maar ik weet wat ze bedoelt en besluit haar uit de brand te helpen. 'Ik ben nooit misbruikt,' verduidelijk ik, 'maar dit lichaam wel.'

Dan begrijpt ze het.

Oprah heeft me gedurende het hele gesprek met 'Kim' aangesproken. Ik vind het niet erg. Ik ben opgegroeid met mensen die me zo noemden. Ik wist niet beter als kind, dus ik was eraan gewend. 'Kim, kom hier,' en: 'Kim, doe dit.' Het was gewoon een naam waarop ik reageerde, niet iets om vraagtekens bij te zetten. Waarom zou ik? Ik voelde me niet anders. Ik zag er niet anders uit. Een kind merkt alleen dat het een buitenbeentje is als het er door volwassenen op wordt gewezen. Niemand zei ooit tegen me dat ik op wat voor manier dan ook bijzonder was.

In mijn jeugd vond ik allerlei dingen vanzelfsprekend omdat ze toen normaal leken, zoals in een klaslokaal zitten zonder me te herinneren hoe ik er was gekomen, praten met mensen die ik niet herkende of een baan hebben waar ik niet op had gesolliciteerd. Wat voor mij normaal is, is naar de supermarkt rijden en terugkomen met een kofferbak vol boodschappen die ik niet wil hebben. Mijn kast openmaken en kleren zien die ik niet heb gekocht, of een pizza aannemen die ik niet heb besteld. Normaal is ontdekken dat de afwas al is gedaan terwijl ik nog maar net heb gekookt. Normaal is opeens bij de deur van een heren-wc staan

en me afvragen wat ik daar doe en nog veel meer andere dingen, en dat elke dag weer.

Oprah vond het onvoorstelbaar. Ik denk niet dat ze daar alleen in stond. Ik stel me voor dat miljoenen kijkers dachten: dit is waanzin!

Je komt tenslotte niet elke dag iemand tegen die haar lichaam met meer dan twintig andere mensen deelt – en er toch in slaagt een moeder te zijn voor een prachtige, evenwichtige tienerdochter, en een kunstenares met vele exposities op haar naam.

Voor mij is het normaal.

In 1995 kreeg ik de diagnose meervoudige persoonlijkheidsstoornis (tegenwoordig dissociatieve identiteitsstoornis of DIS genoemd), maar het duurde nog jaren voordat ik het accepteerde. DIS is wel omschreven als een creatieve manier voor de geest van een kind om ondraaglijke pijn te hanteren. De persoonlijkheid van het kind versplintert in een aantal identiteiten, die allemaal net zo uniek en op zichzelf staand zijn als het origineel en allemaal het lichaam dat ze delen volledig kunnen overnemen. Meestal is er sprake van een dominante identiteit, al kan er in de loop der tijd een wisseling optreden, en de verschillende alter ego's komen en gaan. Sommige maken dagelijks hun opwachting, andere minder regelmatig en weer andere alleen wanneer ze worden opgeroepen door bepaalde lichamelijke of emotionele 'triggers'. En meestal hebben ze geen van allen ook maar een idee van het bestaan van de andere identiteiten, dankzij de dissociatieve barrières of het geheugenverlies dat voorkomt dat ze de bron van de pijn leren kennen die de stoornis heeft veroorzaakt.

Dit, heb ik me laten vertellen, is wat er met Kim Noble is gebeurd. Kim, die het trauma van het misbruik op zo'n jonge leeftijd niet meer aankon, had haar lichaam verlaten, zeiden de artsen, en

het door een groot aantal 'alter ego's' laten overnemen. Ik ben een van die alter ego's.

De buitenwereld kent me als Kim Noble. Ik reageer op die naam omdat ik me bewust ben van de DIS, en ook omdat het makkelijker is dan uitleggen wie ik in werkelijkheid ben. De meeste andere identiteiten zitten nog in de ontkenningfase, zoals ik het grootste deel van mijn leven. Ze geloven niet dat ze een lichaam delen en weigeren pertinent te accepteren dat ze maar een fractie van de dag 'buiten' zijn, in weerwil van de overweldigende bewijslast. Ik weet hoe ze zich voelen, want zo ben ik ook veertig jaar lang geweest.

Ik ben momenteel de dominante identiteit. Simpel gezegd ben ik degene die het vaakst de controle heeft over het lichaam (door de bank genomen komen er per dag twee of drie andere identiteiten naar buiten om te doen wat ze doen, en tussendoor kom ik terug). Ik bestier het huishouden en zorg voor onze dochter Aimee. Ik betaal de rekeningen (hoewel ze allemaal op naam van Kim Noble staan) en zorg dat we een normaal gezinsleven hebben.

Ik ben echter niet altijd de baas geweest. Als kind kwam ik waarschijnlijk maar een paar uur per keer naar buiten, en mogelijk niet eens elke dag. Naarmate ik ouder werd, leek ik steeds langer de controle over het lichaam te krijgen, tot ik uiteindelijk, aangemoedigd door onze therapeuten en artsen, de DIS erkende en de leiding nam.

Waarom ben ik de dominante identiteit geworden? Ik weet het niet zeker, maar ik denk dat het lichaam het nodig vond. De vrouw die Kim Noble wordt genoemd, is in 2010 vijftig geworden, en ik denk dat ik bij die leeftijd pas in kennis, ervaring en gedrag (al voel ik me stukken jonger). Ik heb begrepen dat de identiteiten die vóór mij dominant waren, in dat opzicht op me lijken, maar niet al Kim Nobles alter ego's lijken op ons. Zelfs al zouden ze

de diagnose dissociatieve identiteitsstoornis accepteren, dan nog zouden er veel niet in staat zijn een huishouden draaiend te houden. Ze worstelen vaak met het leven, triest genoeg.

Sommige alter ego's zijn een stuk jonger – ze zijn op een gegeven moment stil blijven staan – en het zijn niet allemaal vrouwen. Dat is waar de mensen vaak het gekst van opkijken. Er is een meisje van drie, een jongetje dat alleen Latijn en Frans spreekt en zelfs een homoseksuele man. Sommige kennen hun ouders; andere voelen zich verloren. Sommige zijn evenwichtig; andere worstelen met de littekens van hun verleden. Er is er eentje gelukkig met een geliefde, er zijn er die vrienden hebben; andere zeggen geen woord en leven als een kluizenaar. Sommige halen alles uit het leven wat erin zit; andere hebben geprobeerd zich van het leven te beroven.

Onze levens.

Zoals veel mensen die proberen te begrijpen wat DIS is, vroeg Oprah zich af of onze identiteiten verschillende facetten van Kim waren die een eigen leven waren gaan leiden. Anders gezegd: er is een 'boze' Kim, een 'verdrietige' Kim, een 'blij' en een 'bezorgde' Kim en ga zo maar door, en we komen naar buiten wanneer het lichaam in een van die stemmingen verkeert. Zo zit het niet. We zijn geen stemmingen. We zijn meer dan dat. De meesten van ons zijn niet met één eigenschap te omschrijven. We zijn rijkgeschaakte mensen, met blij, lichtzinnige, boze en bespiegelende trekjes.

Oprah kon haar verbazing niet verdoezelen.

'Net als een normaal mens?' vroeg ze.

'Ja,' antwoordde ik, 'want ik beschouw mezelf als normaal.'

En dat ben ik ook. Wanneer ik de macht heb over het lichaam, is mijn leven niet anders dan dat van wie dit boek ook maar leest. Ik heb dezelfde gedachten, gevoelens, verwachtingen en dromen als iedere vrouw. Het enige verschil is dat ik er niet zo vaak ben

als ik zou willen om die dromen te verwezenlijken. Dat geldt voor ons allemaal.

De verschillende identiteiten komen in het lichaam aan en verlaten het weer zoals hotelgasten de draaideur nemen. Er zijn geen signalen, geen tekenen, geen waarschuwingen. Het ene moment ben ik hier, het andere ergens anders. Het lijkt alsof ik in de tussentijd heb geslapen, en wie weet wat er in die tijd is gebeurd. Ik zie niets, hoor niets en voel niets. Ik heb geen inzicht in wat er gebeurt wanneer ik er niet ben. Ik zou net zo goed in het buitenland kunnen zitten. Zo is het voor de anderen ook. We hebben óf de macht over het lichaam, óf we zijn totaal afwezig. We zijn geen getuige van elkaars daden. Zoals ik eerder al zei, weet – of accepteert – de meerderheid van ons niet eens dat de andere identiteiten bestaan.

Terugkomen na een ‘switch’ is als wakker worden na een dutje. Je knippert een paar keer met je ogen en kijkt om je heen om je te oriënteren, om erachter te komen waar je bent, en met wie, en wat je aan het doen bent. Het enige verschil is dat je na een dutje al snel beseft dat je nog op precies dezelfde plek bent waar je in slaap viel, terwijl ik van de bank kan verdwijnen en weer ontwaken in een café of een supermarkt of zelfs achter het stuur van een auto, zonder te weten waar ik naartoe ga.

Ik ben natuurlijk niet de enige die er maar mee moet leren leven. De andere identiteiten zitten in hetzelfde schuitje en gaan er zo goed mogelijk mee om. Kort voordat ik op het vliegtuig naar Chicago stapte, reed ik naar mijn vaste tankstation. Toen ik wilde tanken, gebeurde er niets. Iedereen om me heen leek wel benzine te krijgen, dus ging ik naar het winkeltje om te vragen wat er aan de hand was.

De jongen achter de toonbank keek me ongelovig aan.

‘Waar haalt u het lef vandaan om terug te komen?’

‘Waar heb je het over?’

‘Waar ik het over heb? U bent vorige week weggereden zonder te betalen.’ Terwijl hij het zei, liet hij me een opname zien van de auto met mij – dacht hij – achter het stuur.

Een paar jaar geleden zou ik hem hebben tegengesproken. Ik was uit mijn slof geschoten en had tegen hem gezegd dat hij zijn ogen moest laten nakijken omdat hij onschuldige mensen verwijten maakte. Nu wist ik wat er was gebeurd. Ik was naar het tankstation gereden, had getankt... en was gewisseld. Ik weet niet wie er voor me in de plaats kwam, maar hij of zij werd in de auto wakker, zonder te weten dat er net was getankt, en reed gewoon weg.

Heel simpel, eigenlijk, maar ik begreep dat het een slechte indruk maakte.

Omdat ik vaste klant was, geloofde de jongen me gelukkig toen ik zei dat ik gewoon vergeten was af te rekenen – o, wat stom van me! Het was een diepe vernedering om zijn preek te moeten aanhoren, en de waarschuwing dat hij de volgende keer de politie zou bellen, te meer daar de rij achter me steeds langer werd, maar het was minder pijnlijk dan proberen uit te leggen wat DIS is. Niet dat ik me ervoor schaam of geneer, of er niet over durf te praten, maar soms kun je beter de makkelijkste weg kiezen.

Als dat incident zich had voorgedaan voordat ik accepteerde dat ik DIS had, was de afloop heel anders geweest. Dan zou ik nu waarschijnlijk nog steeds aan het ruziën zijn met die jongen, of het nu allemaal op video stond of niet. Ik zou hebben geweten dat ik onschuldig was en zijn blijven vechten voor mijn zaak – zoals ik altijd deed wanneer mensen me beschuldigden van dingen die ik niet had gedaan. Soms leek het alsof ik niets anders deed dan me verweren tegen onterechte aantijgingen. Ik leek van de ene ruzie in de andere te vallen, op school, thuis, op mijn werk en met vrienden, en ik zei telkens hetzelfde: ‘Dat was ik niet.’

Het is wel duidelijk hoe verwarrend het leven toen moet zijn geweest – en nog steeds moet zijn voor de alter ego's die weigeren de waarheid onder ogen te zien. Toch redde ik het op de een of andere manier. Tegenwoordig heb ik medelijden met de onschuldige mensen die met ons moeten omgaan.

Zo belde ik een paar jaar geleden de politie. Er kwamen een paar agenten naar mijn huis. Ik ging naar de keuken om koffie voor ze te zetten, maar tegen de tijd dat ik terugkwam, waren ze verdwenen. Toen drong het tot me door dat het een uur later was. Er moest een switch zijn geweest. Pas toen ik de politie later weer sprak, hoorde ik wat er was gebeurd: er was een andere identiteit gekomen die letterlijk naar de agenten had geschreeuwd dat ze moesten vertrekken! Ik had het nodige uit te leggen...

Ik heb wel duizend van dat soort verhalen. Alle identiteiten moeten ze hebben. Het leven blijft een strijd, ook als je op de hoogte bent van de DIS, maar soms kun je alleen maar lachen.

Een tijdje geleden was er een probleem met de computer, dus ging de dominante identiteit van dat moment ermee naar het huis van onze therapeute. Haar man is heel goed in het opknappen van computerklusjes. Toen de dominante identiteit de computer echter van de achterbank van de auto wilden pakken, was hij weg. Een van de andere identiteiten – niet ik! – had het lichaam overgenomen, een computer in de auto zien liggen en er iets mee gedaan. Of hij of zij hem naar een reparateur heeft gebracht, hem heeft verkocht, is kwijtgeraakt of gewoon heeft weggegeven, is iets waar we nooit achter zijn gekomen.

Ik heb tenminste nog het voordeel dat ik kan autorijden. Niet alle alter ego's hebben het zo goed getroffen, want er zijn veel kinderen bij. Judy van vijftien komt weleens tevoorschijn wanneer ik de auto heb geparkeerd. Ze heeft aan onze therapeut verteld dat het de eerste paar keer heel eng was, tot ze besepte dat de auto uit zichzelf nergens naartoe ging. Ik geloof niet dat ons lichaam

zich in gevaar zou laten brengen door iemand zonder rijbewijs een auto te laten besturen. Het ergste wat er kan gebeuren, is dat Judy uit de auto stapt en de bus naar huis neemt – waarna ik moet uitzoeken waar onze auto is gebleven. Elke minuut van elke dag brengt nieuwe avonturen.

Over rijden gesproken: een lichaam delen lijkt een beetje op buschauffeur zijn, denk ik. Hoeveel passagiers er ook aan boord zijn, er is maar één iemand de baas. Het enige verschil met ons is dat iedere passagier op elk moment het stuur kan overnemen.

Oprah was niet de enige die veronderstelde dat het wel druk moet zijn in onze geest met al die stemmen die met elkaar kibbelen en het nooit eens worden. Zo is het tenslotte voor veel mensen met DIS van wie de alter ego's minder scherp van elkaar gescheiden zijn dan die van Kim Noble. Ja, ze hebben verschillende identiteiten, maar die kunnen elkaar horen en zien en ze kunnen soms zelfs met elkaar praten. Zij zullen niet snel een computer kwijtraken, een politieman het huis uit schoppen of niet beseffen dat ze nog moeten afrekenen. Zelfs wanneer een alter ego niets stouts had gedaan op school, zou hij tenminste begrijpen waarom hij een standje kreeg. Het leven moet voor hen een stuk eenvoudiger zijn – maar goddank ben ik niet zo!

Mijn gedachten zijn van mij alleen. Wanneer ik de controle heb over het lichaam, heb ik de alleenheerschappij – er is niemand anders. Je zou gek worden van al die stemmen in je hoofd. Wie wil er nu zien wat andere mensen doen wanneer ze de macht hebben over jouw lichaam? Ik word al misselijk bij het idee. Het moet voelen alsof je met een pistool tegen je hoofd wordt gedwongen dingen te doen die je niet wilt. Hoeveel je ook ziet, hoort of je herinnert, je staat volkomen machteloos.

Wat betreft andere identiteiten die mij mijn gang zien gaan: dat is toch geen leven? Ik kan me niets ergers voorstellen dan continu bespioneerd worden. Stel je voor: je zou altijd weten dat wat je

ook doet of denkt, waar je ook gaat of staat, er geen ontsnapping mogelijk is.

Ik heb lang genoeg opgesloten gezeten in psychiatrische inrichtingen waar ik vierentwintig uur per dag werd bewaakt om te weten hoe verschrikkelijk ik dat zou vinden.

Dus, wie zijn die andere identiteiten die mijn leven hebben beïnvloed zonder dat ik me zelfs maar bewust was van hun bestaan? Dankzij dokter Laine, de therapeute die mij en alle andere alter ego's van Kim Noble behandelt, en dankzij mijn dochter, die oplet en me vertelt hoe de anderen zijn, weet ik vrij veel van ze.

Bonny was vóór mij de dominante identiteit. Zij was het grootste deel van de tijd 'buiten' en had dan de macht over het lichaam, zoals ik nu. Toen zij nog de baas was, was ik gewoon een van de andere komende en gaande identiteiten. Ik kan me er nu niets meer bij voorstellen, en destijds voelde het beslist niet zo. Zelfs toen ik jaren later keer op keer te horen kreeg dat ik maar een paar uur per dag 'bestond', wees ik dat idee met klem af. Dat zou iedereen toch doen?

Zeiden ze dat ik een rol was die een zekere Kim Noble wilde spelen? Of dat ze me had verzonnen, als een personage in een film? Of dat zij in mij veranderde? Insinueerden ze dat ik een monster van Frankenstein was?

Dat zeiden ze absoluut niet, weet ik nu, maar destijds wilde ik niet luisteren. Ik wilde het niet begrijpen. Ik was net als al die andere identiteiten die tot op de dag van vandaag weigeren te luisteren.

Misschien zullen ze de waarheid op een dag accepteren, net als ik, en zal hun leven dan iets logischer lijken. Hoe vreselijk ik het ook vond om te ontdekken dat ik maar één van de identiteiten was, het was een ongelooflijke opluchting om niet meer de hele tijd in verwarring te leven. Of ik het nu leuk vond of niet, alles

viel tenminste op zijn plaats. Zelfs dat gevoel van altijd haast hebben, dingen moeten doen, tegen de tijd moeten opboksen, werd opeens begrijpelijk. Zonder te weten waarom, had ik op de een of andere manier altijd al door dat ik nooit meer dan een paar minuten had om iets voor elkaar te krijgen.

Kort nadat onze dochter Aimee werd geboren, nam Bonny de leiding. Zij is degene die heeft gevochten om de voogdij toen Aimee bij haar geboorte door het maatschappelijk werk werd weggegrist. Helaas heeft de stress die die strijd met zich meebracht zijn tol geëist. Als dat niet was gebeurd, als Bonny niet onder de druk was bezweken en nog steeds de dominante identiteit was, zou ik nu dit boek niet schrijven en waren we nooit kunstenaars geworden.

En ik zou de DIS nog steeds ontkennen.

Toen Bonny zich terugtrok, was Aimee daar kapot van. Bonny was degene die ze ‘mam’ noemde. Het heeft me een tijd gekost om die eer te verdienen.

Vóór Bonny was Hayley de baas. Ik ontdekte haar pas toen ik stapels aan haar geadresseerde rekeningen vond in Richmond, Surrey. Daar woonde Hayley in de jaren tachtig, terwijl Bonny in Croydon woonde en ik mijn eigen flatje in Fulham had. Drie adressen voor drie verschillende identiteiten – ik weet niet waar we het van betaalden. Het is maar een voorbeeld van hoe ingewikkeld onze levens zijn geweest.

Hayley was oersterk – dat moest ook wel, in aanmerking genomen wat ze allemaal te verduren kreeg. Tijdens haar zes of zeven jaar als dominante identiteit hadden we voor het eerst – en laatst – een baan die we jaren volhielden. Helaas was dat rond de tijd dat zij het slachtoffer werd van een groep pedofielen. Toen Hayley aangifte deed bij de politie, kreeg ze anonieme waarschuwingen dat ze haar mond moest houden. De bedreigingen escaleerden tot een man op een dag zoutzuur in haar gezicht gooide en iemand

probeerde haar bed in brand te steken met haar erin. Brand is de meest beangstigende ervaring die er is, en het beïnvloedt ons nog allemaal. Het goede nieuws is dat Hayley sterk was – althans een tijdje – en haar strijd tegen haar belagers voortzette. Het slechte nieuws is dat ze eraan onderdoor ging. Net als Bonny verdween ze na jaren strijd voor onze rechten naar de achtergrond, ontmoedigd en uitgeput.

En dan zijn er nog degenen die soms tevoorschijn komen, eens per dag, per week of per maand. Ze hebben allemaal hun eigen patronen, hun eigen triggers. Voor de een is het water – een van de identiteiten, Watergeest, kan geen weerstand bieden aan de verleiding naar buiten te komen wanneer er ook maar een teen in het water wordt gestoken of er kans is op een douche. Voor de ander is het eten. Judy neemt bijna al mijn maaltijden over. Salome, een diepvrrome katholieke vrouw, duikt altijd op wanneer we in de buurt van een kerk komen.

En dan zijn de kinderen er ook nog.

Katie is met haar drie jaar de jongste alter ego die zich regelmatig laat zien. Ze kwam veel vaker toen Aimee nog klein was, want ze speelden graag met elkaar. Hoe ouder Aimee wordt, hoe minder zin Katie heeft om met haar te spelen, helaas. Ze zou willen dat Aimee stil bleef staan in de tijd, net als zij.

Katie heeft tenminste nog plezier gehad met Aimee. Ik denk niet dat het jongetje dat Diabulus heet veel heeft kunnen lachen in zijn leven, maar ik weet het niet zeker, want hij spreekt geen Engels. Toen hij er net was, schreef hij alleen in het Latijn. Later sprak hij Frans met onze therapeute. Oprah vond mijn leven al krankzinnig; hoe zou ze reageren als ze hoorde dat die identiteit vloeiend twee talen spreekt waarin ik geen woord kan uitbrengen? De meeste mensen kunnen er met hun verstand niet bij.

Een ander kind met communicatieproblemen is Missy, die ervoor heeft gekozen zich stom te houden. Aimee en zij hebben het

samen reuze naar hun zin, vooral wanneer ze aan het schilderen zijn, maar iets in Missy's leven heeft haar te angstig gemaakt om te praten.

Dat brengt me op Ria. Die naam heb ik gegeven aan de bange twaalftarige die – afgezien van Kim – het zwaarst lijkt te hebben geleden onder het seksuele misbruik. Ria denkt dat ze 'Prat' heet, 'idiot', want zo werd ze door haar misbruikers genoemd. Uitgerkend bij *Oprah* vertelde Ria voor het eerst hoeveel ze zich nog herinnerde. Het was zo aangrijpend dat ik het letterlijk niet kon aanzien. Telkens wanneer Ria in beeld kwam, was er een switch en zat zij in mijn plaats voor de tv. Pas na vier of vijf pogingen kon ik lang genoeg de macht over het lichaam houden om haar geheimen te leren kennen.

Ria herinnert zich dat ze is misbruikt. Ik weet niet hoeveel van de anderen het nog weten, maar hun aandoeningen doen vermoeden dat ze getraumatiseerd zijn. Zo lijdt Judy aan boulimie. Ze is ervan overtuigd dat we een dikzak zijn, hoewel we geen grammetje vet hebben. Dan is er nog Sonja, die anorectisch is en niet eens kan overgeven omdat ze weigert iets te eten. Ik weet wanneer zij er tijdens de maaltijd is geweest, want dan rammel ik meestal van de honger. Abi probeert de eenzaamheid te verjagen door online te daten en Ken, een homoseksuele man van in de twintig, is depressief geraakt door de homofobie waarmee hij dagelijks wordt geconfronteerd.

Zo hebben ze allemaal hun problemen. Dawns verdriet heeft echter niets te maken met het kindermisbruik. Misschien kan ik me daardoor het beste met haar probleem identificeren. Dawn is de identiteit die Aimee heeft gebaard. Zij was er getuige van hoe het maatschappelijk werk onze dochter afpakte. Door dat trauma heeft ze zich teruggetrokken. Toen ze zich eindelijk weer liet zien, was er te veel tijd verstreken en weigerde ze te geloven dat Aimee haar dochter was. Ze zoekt tot op de dag van vandaag naar haar

kind. Voor Dawn is het net zo echt als de zoektocht naar Madeleine McCann.

Dan is Julie er nog, die er door haar grillige gedrag – ze bespoot buspassagiers met insecticide en probeerde met haar ogen dicht auto te rijden – aan bijdroeg dat we de diagnose schizofreen opgeplakt kregen. Door toedoen van haar en Rebecca werden we bijna voor de rest van ons leven opgesloten.

Rebecca is degene door wie het allemaal begon. Wat ze zich ook herinnert, zij is de alter ego die haar verleden het moeilijkst kan verwerken. Rebecca is degene die keer op keer een overdosis nam. Zij is degene die ervoor zorgde dat we in de ene na de andere psychiatrische kliniek werden opgesloten. Zij is degene die er bijna voorgoed een eind aan had gemaakt in een hotelkamer in Lewes.

Achteraf gezien had ik, als ik eerder de diagnose D1S had gekregen en op de hoogte was geweest van de andere identiteiten, kunnen begrijpen waarom ik zoveel problemen had op school, waarom mijn ouders en mijn leraren me altijd voor leugenaar uitmaakten en waarom ik, zoals ik het zag, door de ene kliniek na het andere behandelcentrum werd gegijzeld. Misschien had ik dan ook niet gedacht dat ik als proefkonijn werd gebruikt door artsen die me betichtten van het hebben van anorexia, boulimie en schizofrenie. En misschien had ik van ze aangenomen dat ze het allemaal voor mijn eigen bestwil deden – om me ervan te weerhouden weer een zelfmoordpoging te doen.

Als ik had geweten dat mijn lichaam van alles deed zonder mij, hadden veertig jaar van mijn leven veel begrijpelijker kunnen zijn.

Maar hoe onmogelijk mijn leven ook leek, zoals ik van de ene krankzinnige situatie in de andere werd geslingerd, als een flipperbal die door onbekende spelers wordt weggeschoten, het was altijd beter dan de waarheid erkennen. Want als ik onder ogen zag dat mijn lichaam die dingen echt deed, zou ik nog iets onder

ogen moeten zien: datzelfde lichaam was misbruikt. En het was wel duidelijk dat ons brein dat voor ons verborgen wilde houden.

Het enige waar DIS toe dient, voor zover ik het kan beoordelen, is bescherming bieden tegen trauma's. Het is een verdedigingsmechanisme dat in werking treedt om te voorkomen dat iets onaangenaams je leven vergalt. Zoals Oprah al opmerkte, is het niet anders dan een duistere herinnering wegstoppen om verder te kunnen met je dag, of het nu om een standje van een leraar op school of om een breuk met je partner gaat. Als je de pijn of angst niet kunt hanteren – als je geen oplossing weet, het niet kunt laten ophouden en het niet kunt vergeten – kun je de hele dag aan niets anders meer denken. Dan is je leven zo goed als voorbij.

Alleen zijn sommige herinneringen te groot om in één geest weg te stoppen; daarom werd de geest van Kim opgesplitst in al die andere geesten. Wanneer ze een van haar misbruikers zag, of iemand die haar aan het misbruik herinnerde, of wanneer ze zelfs maar de naam van een van de daders hoorde of zich iets van het misbruik herinnerde, kon ze gewoon verdwijnen.

De tragische keerzijde is natuurlijk dat het misbruik toch heeft plaatsgevonden. Kims lichaam is hoe dan ook onderworpen aan onuitsprekelijke martelingen – alleen werden andere identiteiten er het slachtoffer van. Kim kon het met geen mogelijkheid weten, maar haar verdwijningen maakten de weg vrij voor de beproevingen die al die anderen hebben doorstaan. Wij – onze therapeute, Bonny, Hayley en ik – weten dat Rebecca is misbruikt, en Ria, Diabulus en veel anderen ook. We weten niet hoeveel ze hebben geleden voordat ook zij een manier vonden om zich te verstoppen en een andere arme ziel de controle over het lichaam te geven, maar we weten wel dat hun leven nooit meer hetzelfde zal zijn.

Ik heb geluk gehad. Ik ben nooit misbruikt. Daardoor heb ik kunnen groeien, in tegenstelling tot de kinderidentiteiten die voorgoed op hun jonge leeftijd zijn blijven steken. Ik ben niet al-

leen nooit het slachtoffer geweest, ik had er ook geen idee van wat al die anderen was overkomen. Als de alter ego's van Kim Noble contact met elkaar hadden, zoals die van de meeste DIS-patiënten, zou ik alles weten. We zouden allemaal alles weten en we zouden het allemaal hebben zien gebeuren, of we het voelden of niet. Wat had Kim daaraan gehad?

Het is zo moeilijk voor de identiteiten om te accepteren dat we DIS hebben, omdat we onder ogen moeten zien dat ons lichaam is misbruikt door mannen of vrouwen die ik waarschijnlijk heb ontmoet. Ik weet niet wie het zijn. Ik wil het niet weten. Maar veel andere identiteiten weten het wel. Ze zullen het nooit vergeten en ze zullen er nooit overheen komen.

Zodra ik de dominante identiteit werd, nam ik me voor zoveel mogelijk aan de weet te komen over het leven – of de levens – van Kim Noble. Na een leven vol verwarring wilde ik de feiten op een rijtje krijgen, hoe onverteerbaar ze ook voor me waren. Toch is het moeilijk om dit verhaal te vertellen, want ik ben een groot deel van mijn leven maar een klein deel van de dag aanwezig geweest.

Gelukkig ben ik op een fantastische manier geholpen door degene die meer dan wie ook weet van Kim Noble: onze therapeute, dokter Laine. Zoals ik vaak naar buiten kwam tijdens sessies waar Bonny of Hayley naartoe was gekomen, hebben de andere identiteiten door de jaren heen ook een aantal sessies bijgewoond. Soms heeft een identiteit oprecht behoefte aan een gesprek met haar, of ze komt in het belang van de dominante identiteit (als het gedrag van een van de identiteiten zorgwekkend is, bijvoorbeeld). Door de therapie sessies met dokter Laine zijn we heel veel te weten gekomen over het misbruik en de andere beproevingen van alle identiteiten. Dokter Laine kent mijn verhaal, maar ook dat van Bonny, Katie, Judy, Diabalus en ga zo maar door. Elk hoofd-

stuk van dit boek begint met een kijkje in het leven van een van hen.

Ik ben er natuurlijk van doordrongen dat dit een heel ander boek had kunnen worden als Bonny de dominante identiteit was gebleven, of Hayley – en ik moet er niet aan denken wat Judy, Ken, Rebecca of een van de anderen zou hebben opgeschreven. We hebben allemaal onze eigen herinneringen; we hebben allemaal totaal verschillende dingen meegemaakt.

Ikzelf moet toegeven dat het lange tijd verleidelijk is geweest het op te geven toen de hele wereld tegen me leek samen te spannen met leugens, wreedheid en opsluiting. Ik zou niet de eerste identiteit zijn geweest die zich terugtrok, en zeker niet de laatste. Toch heb ik het niet gedaan. Ik ben blijven ploeteren om het leven te leiden dat ik in dit boek beschrijf en te bereiken wat ik heb bereikt: ik ben nu een trotse moeder en succesvol kunstenaar.

Ik ben Patricia – en dit is mijn verhaal.